

KAPITOLA 1

„Takže já už asi půjdu,“ ozvala se Prue a začala se zvedat ze židle. Venku už se dávno setmělo a oxfordské ulice zahalilo ponuré šero. Prue se zamračila. Už si ani nevzpomínala, kdy naposledy šla domů za světla.

„Vždyť už děláš hodinu a půl přesčas,“ podotkl její kolega.

„Jenže ty taky, Edgare.“

„Ale kdo to tu za mě dodělá, hm? Nedělej si starosti, Prue, zvládnu to.“ Bleskl po ní šibalským úsměvem a vrátil se zpět k monitoru počítače.

Prue smířeně pohodila obočím, ale dál už neprotestovala. Věci rozházené všude po stole shrábla do šuplíku, popadla kabelku a lehký kabát a rozloučila se s Edgarem.

Kabát nesla v ruce – ráno naivně doufala, že ho bude potřebovat. Zdálo se však, že letošní podzim se ukázal být nejteplejším za posledních dvacet let. Jako by léto odmítalo ustoupit.

Bylo sice teprve něco po půl sedmé, ale i tak už byla tma jako v pytli. Prue si ofrkla. Nerada chodila venku po tmě. Neviděla na cestu a to ji rozčilovalo.

Ještě naposledy se ohlédla za muzeem, které právě opouštěla. Za celý život nepracovala jinde než tady. Nevadilo jí to – s náplní práce i platem byla spokojená. Obzvláště od doby, kdy nastoupil Edgar. I přesto, že byli tak rozdílní, rychle se stali dobrými přáteli. Vlastně by se dalo říct, že i nejlepšími. Prue totiž mimo kolegy a rodinné příslušníky, se kterými se nevidala, nikoho neznala – nepočítaje bývalé spolužáky z nichž si většina zasloužila jen hluboké pohrdání.

Došla na liduprázdnou zastávku a pohlédla na hodinky. Ty strnule ukazovaly třináct minut po třetí hodině, vteřinová ručička stála jako přimražená.

„Grrr,“ zavrčela Prue. Zítra bude muset skončit dřív a zajít k hodináři – a předtím ještě najít, kde tady v okolí nějaký je. To bude vážně kouzelný večer.

Otevřela kabelku a začala hledat telefon, aby konečně zjistila, kolik je hodin. Prohledala všechny kapsy, ale po telefonu ani stopy – nejspíš skončil spolu s diářem a hromadou papírů „uklizený“ v šuplíku. Zavrčela podruhé, otočila se na patě a rychlým krokem zamířila zpět do muzea, přičemž v duchu nadávala na svou neschopnost. Otočila klíčem, zatlačila do těžkých dveří a vydala se po schodech nahoru.

Já jsem tak pitomá, neschopná, tak –

„Ty idiote!“

No, zase tolik ne, odpověděla v duchu na burácivý výkřik vycházející z hořejšího patra. Zdálo se jí to, nebo ten hlas opravdu patřil Edgarovi?

„Já a idiot? To snad nemyslíš vážně!“ ozval se druhý hlas. Jak se Prue postupně přibližovala, zjistila, že oba hlasy vycházejí z kanceláře, kterou před pár minutami opustila. Kde se tam ale vzal ten druhý? Vždyť vchodové dveře přece zamykala...

„Získáme tím sílu a moc a-“

„Jenže za jakou cenu!“ udeřil Edgar. Prue ho vůbec nepoznávala. On byl totiž ten typ člověka, kterého nikdy nic nerozhodí. Vážně nikdy. Dokonce ani když se mu po stole rozlil hrnek kafe, které zmáčelo a obarvilo vše, co se mu dostalo do cesty – od daňových příznání až po jeho kalhoty. Prue tehdy nevěřila vlastním očím, když pouze pokrčil rameny a s ledovým klidem se dal do utírání.

„S tímhle si nemůžeš jen tak zahrávat, Victore! Copak ti už dočista přeskočilo? Neříkej mi, že to všechno je jen kvůli moci!“

„Je! Ale kvůli té... která dokáže oživit mrtvé...“

„Ne...“ vydechl Edgar. V jeho hlase se mísilo uvědomění, pochopení... a strach. „Jasně jsem ti řekl, že to nesmíš...“

„Ano řekl, ale už nejsme děti, brácho, tvá moudrá slova o správném chodu světa a koloběhu života na mě dávno neplatí!“

Brácho?

Prue pomalu došla až ke dveřím kanceláře. Byly mírně pootvřené, tudíž mohla nahlédnout dovnitř. Edgar se s rukama v bok mračil na kostnatého muže s velmi ostrými obličejovými rysy a blondatými vlasy stojícího naproti němu. Prue zkoumala jeho obličej. Ano, dalo by se říct, že ve tváři jsou si s Edgarem podobní. Ale... nevzpomínala si, že by se jí kdy zmínil, že má sourozence.

Nebyla si jistá, jestli může zrovna teď vrazit do kanceláře a vyrušit je. Neměla ponětí, o čem se hádají, a tak se raději opřela o zeď za dveřmi a vyčkávala.

„Victore, copak jsi zapomněl na to, co provedl východnímu vůdci? A jakto, že s tím ještě nikdo nic neudělal? Copak nevidíš, že je to šílenec?“

„Ne, to není,“ odporoval Victor. „Jen chce... ovládnout svět, aby ho mohl změnit k lepšímu.“

S takovými slovy by člověk čekal hlas kypící sebevědomím, ale... vážně byl Victorův hlas tak slabý a nejistý, nebo se to Prue jen zdálo? Zakroutila hlavou. *Ten kluk by potřeboval kurz mluveného slova.*

„Victore, vždyť tomu sám nevěříš!“

Nastalo ticho.

„Musím,“ řekl nakonec Victor. Jeho hlas už zněl téměř žalostně. „Není jiná možnost.“

Jako venezuelská telenovela, pomyslela si Prue s pozdviženým obočím.

„To snad nemy